

Н.В. Парначова

ОСВІТЯНСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ
МЕНШИНИ В ПОЛЬЩІ В 60-ТИХ РР. ХХ ст.
(НА МАТЕРІАЛАХ ТИЖНЕВИКА «НАШЕ СЛОВО»)

Досліджено стан українського шкільництва в Польській Народній республіці в 60-тих рр. ХХ ст. Розглянуто проблеми в галузі освіти української національної меншини в Польщі в 60-тих рр. ХХ ст. Проаналізовано проблеми в освітянській галузі, виділені напрямки освітянської діяльності. Застосовуючи наукові принципи історизму та об'єктивності, історико-хронологічний, проблемний і порівняльний методи наукового аналізу, з'ясовано, що освітянська діяльність в 60-тих рр. ХХ ст. була безпосередньо залежна від політики польського уряду, мала ряд проблем та поступово занепадала.

Ключові слова: *освіта, Українське суспільно-культурне товариство (УСКТ), українська національна меншина.*

Українська діаспора є невід'ємною частиною цілого народу, та популяризатором своєї культурної спадщини за межами України. Внесок діаспори в єдину цілісну систему етносу визначають здобутками в культурно-освітній сфері, збереженням мови, та само ідентифікацією. Найважливішим фактором, що впливає на процес збереження рідної мови, є можливість нею навчатися. Саме використання мови за межами Батьківщини є індикатором самовизначення, приналежності до того чи іншого етносу. Одним із прикладів діаспори, що активно працює в цьому напрямку, є українська національна меншина в Польщі, яка проводить роботу в освітньо-виховній, культурно-організаційній сферах задля збереження української культури, мови, народних традицій. Її внесок в освітню систему українського шкільництва на території Польщі являється цінним ще й тому, що в 60-тих рр. польський уряд не був зацікавлений в розвитку освітньої сфери для українців, які проживали на її території. Адже саме заклади освіти, окрім того, що здійснюють інтелектуальний розвиток, забезпечують також і національне виховання молоді, закладаючи тим самим національні світоглядні засади, що є основними критеріями національної ідентичності. Відзначаючи великий внесок освітян у справу збереження, а відтак і розвитку української спільноти у діаспорі, М. Семчишин зазначав:

"Українська школа у діаспорі має дати українській молоді не тільки певний обсяг знань. Школа має виховати її і вчинити повноцінним членом національної спільноти, має не тільки вишколити ум, але і виховати серце та вчинити молодь здібною діяти в інтересах української спільноти"[1, с. 244].

Освітнянську діяльність української діаспори на теренах Польщі вивчали польські вчені, такі, як Роман Дрозд, Ярослав Сирник та Марко Сирник, Мирослав Трухан. Натомість в українській історіографії тема функціонування української шкільної справи в період 60-тих рр. ХХ ст. в Польщі є не досліджена, тому метою статті є висвітлення проблем українського шкільництва у 60-тих рр. ХХ ст., визначення значення власних закладів освіти для українців, характеристика освітньої діяльності української діаспори в Польщі. Увага зосереджена на дослідженні матеріалів часопису «Наше слово», який видавався Українським суспільно-культурним товариством (УСКТ) в Польщі, так як, впродовж років це — актуальна періодика для українознавства діаспори.

Освітнянська діяльність була надзвичайно важливою для українців, що проживали за межами Батьківщини, однак становище сфери освіти безпосередньо залежало від цілої низки чинників, таких як політика уряду, ставлення і бажання українського населення, наявність вчителів, забезпеченість методичними матеріалами тощо. Окрім того, особливості функціонування українських освітніх закладів та значення освітньої сфери для тогочасного українства, що проживало в іноетнічному середовищі, варто розглядати в контексті загальної проблеми проживання українців у тогочасній Польщі. Великий масив українців потрапив до Польщі внаслідок перерозподілу кордонів після II Світової війни. В 1947 р., прикриваючись гаслом звільнення територій від УПА (Української Повстанської армії), польський уряд провів операцію «Вісла», внаслідок якої україноетнічне населення зі сходу Польщі було переселено до північних та західних воеводств. На нових територіях щодо переселенців були застосовані заходи асимілятивного спрямування: українців селили розпоршено, було знищено шкільництво, заборонена греко-католицька церква, не підтримувалось культивування національних традицій. Усі ці дії чинилися під контролем спецслужб, до того ж українських переселенців часто вороже зустрічало місцеве населення. Всі ці фактори сприяли асиміляції українців, зникненню бажання самоідентифікації та формуванню страху перед владою.

Зміни розпочалися в 1952 р., після видання у квітні Постанови Центрального Комітету Польської об'єднаної робітничої партії (ПОРП), в якій йшла мова про випадки поганого ставлення місцевої влади до переселенців, та дискримінацію їх у освітній, культурній та соціальних сферах.

Наслідком цього стали відкриті пункти навчання української мови при державних польських початкових школах, та кафедра української філології у Варшаві. Процес відбувався повільно, так як в ньому не були зацікавлені ні польська влада, ні українське населення. Влада на місцях не хотіла проявив української самосвідомості, а населення, яке протягом довгого часу залякувалось, боялось визнавати себе українцями.

Наступним етапом змін став період лібералізації, з приходом до влади В. Гомулки у 1956 р., наслідком якого було послаблення в національній політиці та створення Українського суспільно-культурного товариства (УСКТ) з пресовим органом — «Наше слово». УСКТ взяло на себе роль провідника українських інтересів (його статутним обов'язком стало піклування про допомогу в забезпеченні навчання дітей рідної мови), а тижневик «Наше слово» став — «трибуною» та «рупором» для українців, де вони мали змогу на широкий загал винести свої проблеми та кривди. Українці дістали можливість навчати своїх дітей у школі рідною мовою, у грудні 1956 року Міністерство освіти видало перший документ — об'єдник № 30, що вказував відділам освіти Народних Рад і керівникам шкіл, яких треба вживати заходів, щоб в даній школі велось навчання української мови. У ньому говорилось, що коли 7 дітей за згодою батьків заявить готовність вивчати українську мову, може бути виданий дозвіл на створення пункту навчання. Потрібно зазначити, що свідомі діячі української діаспори, як ніхто, розуміли роль і значення рідної мови та рідномовного шкільництва задля власного самозбереження, саме тому намагались активно розвивати систему шкільництва, залучаючи до співпраці як найбільше українців. Саме період 50-тих рр., хоча і мав проблеми, та все-таки був найбільш плідний для розвитку освітянської галузі.

Наступним етапом стало поступове згортання культурно-освітньої діяльності, що було пов'язано з боротьбою з «українським націоналізмом» - новою політикою уряду.

УСКТ намагалось попри всі перепони з боку уряду в 60-тих рр. зберегти та розвивати систему шкільництва, розуміючи її значення не лише з освітянської точки зору, а й як морального чинника. На шпальтах тижневика постійно велася робота за збереження існуючих шкіл та пунктів навчання та агітації батьків: «В багатьох місцях серед нашого населення є вимоги організувати пункт навчання української мови. Вони організовуватимуться тільки там, де самі батьки виявляють бажання, щоб діти їх навчалися рідної мови. Без свідомої активності батьків цього не зможемо робити, і їх діти не вчитимуть рідну мову.» [2, с. 7]. Крім політики уряду направленої на згортання здобутків шкільництва та асиміляцію українців, як і в попередні періоди, існувала низка проблем пов'язаних з освітою. Однією із найбільших перепон був страх та небажання батьків навчати

дітей українською мовою: «Швидкими кроками зближається кінець навчального року. Щоб у вересні всі лавки наших шкіл були заповнені учнями, вчителі української мови і актив УСКТ повинні вже у квітні розпочати набір кандидатів. Можливості навчання у школі українською викладавкою мовою досі в нас не використовуються. У всіх трьох ліцеях і Щецінській студії є щороку по 40 місць. Тільки в Бартошицях набрано торік повну кількість кандидатів, натомість в інших школах використано всього половину місць. Скажемо ясно: з року на рік число кандидатів зменшується. Коли в минулому році студія в Щеціні дала нам 30 вчителів, то сьогодні на II році студіює всього 21, а на I-19. При дотеперішньому темпі зголошень кандидатів, майбутнє відділу української філології стає під знаком запитання. Не кращі наслідки має Перемишль і Злоторія... Досвід минулих наборів учнів виявив два недоліки. Перший з них - безплановість і неорганізованість, другий - перебільшені обіцянки.» [3, с. 1].

Також великою проблемою була відсутність фахових спеціалістів: «Вчителів, які добре знають потрібний матеріал для навчання української мови, маємо дуже мало. Найбільше маємо кваліфікованих вчителів, які не знають української літературної мови, згадуючи вже про граматику чи орфографію. Хоч граматика і орфографія українська і польська різняться небагато, а все ж таки та різниця є.»[4, с. 7]. Так як фахових спеціалістів бракувало, вирішальну роль у навчанні на початку 60-тих рр.. відігравали суспільні вчителі, тобто люди які володіли українською мовою та мали бажання навчати дітей:«Хоч ми знаємо що на Підляшші є чимало українців, але шкіл де вчать по-українськи, є тільки дві... із записаних 25 дітей вчилася тільки тільки13. Решту не пустили батьки... В Яблочині справа навчання стоїть гірше. Української мови там вчить вчитель Дмитро Тимошук, селянин з Яблочина. Він має середню освіту і посвятився цій справі добровільно. За навчання заплатили йому до кінця 1959 р., а від січня 1960 р. не дістав ані гроша. Інтервенція не допомогла.» [5, с. 7]. На кінець 1961-1962 рр.. Міністерство освіти заборонило викладання суспільним вчителям, не забезпечивши при цьому фаховими спеціалістами.

Крім того, якщо навіть батьки бажали навчати дітей, не завжди мали фінансову можливість, тому УСКТ постійно проводило збір коштів для стипендіального фонду: «В середніх і вищих школах Польщі вивчає вже в цьому році рідну мову 320 чоловік української молоді. В різних університетах, медичних закладах, політехнічних інститутах, вищих педагогічних та інших школах вчиться чимало синів і дочок українського населення. Далеко не всі можуть заплатити 386 зл. на місяць за харчування в гуртожитку, в сучасних економічних обставинах і держава не може забезпечити всіх стипендіями... Громадяни-Українці! Не забудьмо тоді про нашу шкільну молодь, розкажемо присутнім про її потреби, зберімо хоч би най-

меншу суму грошей на стипендіальний фонд. Призначмо на допомогу шкільній молоді чистий дохід з вистав і забав.» [6, с. 1]. Деякі батьки боялися, що коли дитина закінчить українську школу, не буде мати рівних прав з поляками: «Наша молодь може ще вступити до шкіл з рідною мовою навчання. Випусники цих шкіл мають такі самі права до праці і студій, як і випусники подібних польських шкіл... На україністику Вчительської студії в Щеціні зголосилося тільки 5 кандидатів, вільних місць - 20... В Перемишлі на вступних іспитах прийнято 6 кандидатів (вільних місць 34)... В Злотарії прийнято поки що 12 учнів і є ще 28 вільних місць... У Бартошицький педліцей прийнято найбільше, бо 28 дітей, але тут також ще є вільні місця... Крім цього, діти, батьки яких бажають, щоб вони вчилися в школах з українською мовою навчання, можуть ще записатися... Тут слід згадати, що й досі ще деякі батьки мають сумніви щодо користі таких шкіл. Тому ще раз пояснюємо, що випусники шкіл з українською мовою навчання мають однакові права з випусниками подібних польських шкіл... Як бачимо, можливості вчитися для наших дітей і молоді є. Ці можливості використаємо лише тоді, коли самі батьки зрозуміють потребу вчити своїх дітей, коли всі правління УСКТ, вчителі й актив Товариства візьмуться до широкої рекрутації кандидатів до шкіл з українською мовою навчання.» [7, с. 1].

В 1961 р. відбулася шкільна реформа, яка ще більше нівелювала українське: «В новій школі передбачається вести прогресивну виховну роботу з учнями в дусі пошани до праці інтернаціоналізму і відданості ідеям соціалізму» [8, с. 7]. В той же час УСКТ використало реформу для заохочення батьків, щоб діти вивчали українську мову: «Чи укр. діти вчитимуться рідної мови, чи ні — залежить передусім від волі батьків. Багато батьків вважає, що не варто посилати дітей на уроки укр. мови, що вони значно перевантажують учня. Ще є такі, які вважають, що учневі, який матиме в свідоцтві оцінку з укр. мови важче вступити до середньої чи вищої школи і т. д. Однак сумніви ці не зовсім виправдані, а навіть не вірні. Реформа шкільництва в Польщі передбачає продовжити на один рік навчання в початковій школі. Охопить вона також і навчання укр. мови. Це значить, що учень матиме більше часу на вивчення всіх предметів, а також укр. мови... Якщо ми серйозно хочемо, щоб наші діти знали мову своїх батьків, то треба незалежно від учителя з'ясувати потреби її вивчення. І коли дитина охоче і свідомо ходить на уроки рідної мови і виконує з зацікавленням свої нові завдання, тоді ці завдання — зовсім не перевантаження, а навпаки — це поштовх до більш систематичної і успішної праці. Це дає дитині велику користь.» [9, с. 7]. В 60-тих рр.. крім навчання дітей та молоді, з'явилась можливість освіти для дорослого населення української етнічної меншини - ліквідація неграмотності.

В кожній з сфер навчання були свої проблеми, які перешкоджали розвитку українського шкільництва. Для дітей це було: відсутність вчителів, іноді школи знаходились далеко від дому, та не були забезпечені гуртожитками, відсутність фінансової можливості батьків, та не бажання їх навчати дітей українською мовою. Для молоді не зацікавленість навчатися рідною мовою пояснювалось відсутністю стипендій, не престижністю такої освіти порівняно з польськими закладами, та реформуванням закладів освіти: «Педліцеї будуть перетворені в учительські студії. Навчання в цих закладах триватиме два роки довше. Така реорганізація продиктована насиченістю терену педагогічними кадрами і потребою озброїти вчителів глибшими знаннями. Цим також пояснюється спеціалізація вчителів в одному чи в споріднених предметах.» [10, с. 7]. Дорослі взагалі не мали мотивації для навчання, ще частіше на заваді ставав сором: «В нашому повіті Кенштин, як і в усій країні держава виділяє щораз більші фонди на реалізацію програми "Польща - країна людей, що вчатьсь". В багатьох школах введено додаткові загальноосвітні вечірні курси для дорослих. Кожний бажачий має можливість закінчити 7 класів початкової школи. Дуже добре, що нарешті не приймають на державну роботу тих, хто не має 7-класної освіти. В деяких селах нашого повіту також були вечірні курси і дехто користав з них, але більшість ще не відчуває потреби вчитися. Наприклад, в одному з сіл де живуть українці, на курс записалося 10 українців і 15 поляків. До іспитів приступило лише 10 чоловік, серед них 6 українців. Деяких селян нелегко переконати в потребі навчання; вони вважають, що тому, хто копається в гної, в землі, наука не потрібна. Дехто знову каже, що вчитися вже пізно і що нема восени і зимою часу ходити на вечірні курси.» [11, с. 6]. Досліджуючи шкільництво на шпальтах тижневика розуміємо, що в освітній галузі українського шкільництва УСКТ приділяло багато уваги для вирішення проблем, особливо це стосується до заохочення дітей та батьків до навчання, та підвищення кваліфікації вчителів. Ще у 50-тих рр.. для допомоги вчителям створювалися вакаційні курси, де мали змогу навчатися близько 30-40 осіб, а викладачами були філологи з УРСР, які продовжували існувати і 60-тих рр.: «В осередку вдосконалення освітніх кадрів в Медзешині коло Варшави відбудеться черговий вакаційний курс для вчителів української мови. Розпочнеться він 4, а закінчиться 30 липня ц. р. Передбачено, що на курсі викладатимуть філологи з УРСР. Курс розраховано на 70 слухачів.» [12, с. 7]. Ці курси існували у 1956-1969 рр., та були суттєвою допомогою вчителям, так як вчителі крім навчання мали можливість обговорити свої проблеми, та обмінятись досвідом. Влада була не зацікавлена у розвитку шкільництва та підвищенню кваліфікаційного рівня вчителів: «Вже 4-тий рік підряд Міністерство освіти організує в липні в Медзешині під Варшавою педагогі-

чні курси для вчителів української мови. З'їджаються сюди молоді педагоги зі всіх сторін Польщі, щоб підвищити свої кваліфікації. На день відкриття курсу приїхало 34 українських вчителі... Шкільні кураторії разом з УСКТ мали завдання прислати на курс 60 вчителів. На жаль, цього завдання не виконано.» [13, с. 1].

Крім цього, для допомоги вчителям в Ольштині, Кошаліні, Вроцлаві і Ряшеві були створені секції української мови, завданням яких була методична допомога вчителям: «З чотирьох методичних осередків для вчителів української мови систематичною працею донедавна міг похвалитися лише Ольштин. В цьому році починає вже виконувати своє завдання й методичний осередок в Кошаліні, хоч не обходиться ще без недоліків.» [14, с. 7]. Поступово секції зникали, залишаючи вчителів без методичної допомоги: спочатку у Вроцлаві, згодом у Ряшів (1960) та Кошаліні (1965).

УСКТ всіляко намагалось допомагати вчителям, на сторінках тижневика друкувалася рубрика з методичними рекомендаціями та матеріалами, які могли використовуватися на уроках.

Найбільшим фактором, що впливав на поступовий занепад шкільництва, була політика уряду, яку місцева шкільна влада сприйняла як указ для ліквідації українських шкіл та пунктів навчання: «Сумно робиться, дивлячись на шкільні справи у Вроцлавському воєводстві. Ще торік було там 17 пунктів навчання (крім школи з укр. викладовою мовою у Злоторії). Вчилися в них більше 270 учнів. У цьому році прибуло два пункти нові навчання (Гневомеж, пов. Легніця і Радошице, пов. Волів), натомість перестало працювати дев'ять. Результати вийшли не надзвичайні. У тих 9-ти пунктах перестало вчитися понад 200 дітей. У воєводстві, де нараховується приблизно 20 тисяч українського населення, діє тепер 10 пунктів, рідної мови вчиться в них біля 80 дітей... Вчителів треба знайти, поїхати до них, промовляти з ними. Але у ВП нема кому за це взятися. В результаті справи навчання дітей української мови залишені напризволяще.» [15, с. 6]. Така ситуація проглядалась протягом 60-тих рр.. Шкільництво на місцях залежало від активності батьків, наявності вчителя, та активу місцевого УСКТ: «В ділянці освіти серед укр. населення велика і відповідальна роль припадає на долю активістів УСКТ. Крім тісної співпраці з керівниками шкіл і інспекторами освіти, варто про свої успіхи і недоліки повідомляти ГП УСКТ, а також виступити з дописами на сторінках «НС» [16, с. 7]. Коли всі ці три ланки співпрацювали, то освітянська діяльність продовжувала існувати, коли ж батьки не хотіли зорганізуватися, або не було вчителя, або місцевий актив УСКТ не відстоював інтереси шкільництва перед місцевою шкільною владою, навчання українських дітей рідною мовою припинялось.

Отже, в 60-тих рр. XX ст. крім молоді та дітей, також і доросле насе-

лення української національної меншини, отримало змогу навчатися, чим у більшості випадків не користувалося. Взагалі, період 60-тих рр. був не сприятливим для розвитку освітянської діяльності. На заваді цьому, в першу чергу, стояла нова політика польської влади — боротьба за «українським націоналізмом», що місцевою шкільною владою сприймалась як заклик до ліквідації українських шкіл та пунктів навчання українською мовою та велика кількість проблем, пов'язаних з освітянською діяльністю, таких як: відсутність вчителів, методичного забезпечення, підручників, перепопи з боку місцевої влади та ін. Крім цього, саме українське населення часто було не зацікавленим, байдуже сприймало можливість навчатися самим, та своїх дітей української мови, боялось переслідувань з боку влади. Функціонування освітянської мережі для українців залежало, в першу чергу, від бажання та активності українців та місцевого активу УСКТ. В таких умовах, інтегрувавшись в польське етнічне середовище, будучи вбудованими в структуру суспільства, маючи багато перепон, все-таки представники української громади розуміли значення навчання української мови для збереження своєї національної ідентичності, тому докладали чималих зусиль для збереження та розширення освітянської мережі на теренах Польщі. Як чинник збереження самосвідомості поза межами етнічної батьківщини освіта й українське шкільництво, зокрема, стали невід'ємною складовою життя української національної меншини. Система українського шкільництва була важлива тим, що не тільки давала освіту, а й виховувала любов до рідної землі та культури. Надавала можливість відчувати свою етнічну належність, та гордість з даного приводу.

Список використаних джерел

1. Жарський Е. Виховання: Суть — Мета — Засоби — Організація / Курс працівників дошкільця : Зб. мат. — Нью-Йорк; Філадельфія, 1967. — Зошит 2.
2. Батьки і школа / М. Кожушко // Наше слово. — 1961 — № 9 — С.7
3. Організовано провести набір учнів // Наше слово. — 1960 — № 15 — С.1
4. Про допомогу вчителям/ Михайло Онишко // Наше слово. — 1960 — № 13 — С. 7
5. Українське шкільництво на Підляшші / Підлящанин // Наше слово. — 1960 — № 28 — С. 7
6. Не забудьмо у свято про шкільну молодь / Стипендіальна рада // Наше слово. — 1960 — № 1 — С.1
7. На шкільному фронті // Наше слово. — 1960 — № 33 — С.1
8. Суть шкільної реформи // Наше слово. — 1960 — № 6 — С.7
9. Чи справді перевантаження // Наше слово. — 1961 — № 16 — С.7
10. Успіхи навчання - в наших руках / Остап Лапський // Наше слово. - 1960 - № 34 — С. 7
11. Покінчити з темнотою / Микола Гбур // Наше слово. — 1960 - № 39 — С. 6

12. Підготовка до вакаційних курсів // Наше слово. — 1960 - № 14 — С. 7
13. Вчительський курс в Медзешині / В. Ч. // Наше слово. — 1960 - № 29 — С. 1
14. Методичним зборам більш уваги / М. Сивіцький // Наше слово. — 1960 - № 14 — С. 7
15. З навчанням на Вроцлавщині погано // Наше слово. — 1960 - № 1 — С. 6
16. Скоріше почнемо — краще працюватимемо / М. К. // Наше слово. — 1961 - № 33 — С. 7

References

1. Zhars'kyi E. Vykhovannya: Sut' — Meta — Zasoby — Orhanizatsiya / Kurs pratsivnykiv doshkillya : Zb. mat. — N'yu-York; Filadel'fiya, 1967. — Zoshyt 2.
2. Bat'ky i shkola / M. Kozhushko // Nashe slovo. — 1961 — № 9 — S.7
3. Orhanizovano provesty nabir uchniv // Nashe slovo. — 1960 — № 15 — S.1
4. Pro dopomohu vchytelyam/ Mykhaylo Onyshchko // Nashe slovo. — 1960 — № 13 — S. 7
5. Ukrayins'ke shkil'nytstvo na Pidlyashshi / Pidlyashchanyn // Nashe slovo. — 1960 — № 28 — S. 7
6. Ne zabud'mo u svyato pro shkil'nu molod' / Stypendial'na rada // Nashe slovo. — 1960 — № 1 — S.1
7. Na shkil'nomu fronti // Nashe slovo. — 1960 — № 33 — S.1
8. Sut' shkil'noyi reformy // Nashe slovo. — 1960 — № 6 — S.7
9. Chy spravdi perevantazhennya // Nashe slovo. — 1961 — № 16 — S.7
10. Uspikhy navchannya - v nashykh rukakh / Ostap Laps'kyi // Nashe slovo. - 1960 - № 34 — S. 7
11. Pokinchyty z temnotoyu / Mykola Hbur // Nashe slovo. — 1960 - № 39 — S. 6
12. Pidhotovka do vakatsiynykh kursiv // Nashe slovo. — 1960 - № 14 — S. 7
13. Vchytel's'kyi kurs v Myedzeshyni / V. Ch. // Nashe slovo. — 1960 - № 29 — S. 1
14. Metodychnym zboram bil'sh uvahy / M. Syvits'kyi // Nashe slovo. — 1960 - № 14 — S. 7
15. Z navchanniam na Vrotslavshchyni pohano // Nashe slovo. — 1960 - № 1 — S. 6
16. Skorishe pochnemo — krashche pratsyuvatymemo / M. K. // Nashe slovo. — 1961 - № 33 — S. 7

Стаття надійшла до редакції 11.08.2014 р.

Н. В. Парначёва

**Образовательная деятельность украинского национального меньшинства в Польше в 60-х гг. XX в.
(на материалах еженедельника «Наше слово»)**

Исследовано состояние украинского обучения в Польской Народной республике в 60-х гг. Рассмотрены проблемы в области образования украинского национального меньшинства в Польше в 60-х гг. Про-

анализированы проблемы в сфере образования, выделены направления образовательной деятельности. Применяя научные принципы историзма и объективности, историко-хронологический, проблемный и сравнительный методы научного анализа, установлено, что образовательная деятельность в 60-х гг. напрямую зависела от политики польского правительства, имела ряд проблем и постепенно приходила в упадок.

Ключевые слова: образование, Украинское общественно-культурное общество (УОКО), украинское национальное меньшинство.

N. Parnacheva

**Educational activity of the Ukrainian National minority in Polish National republic in 60th of 20th century
(on the materials of “Weekly»)**

The status of Ukrainian school life was investigated in Polish National republic in 60th. The problems of Ukrainian National minority in Poland in the sphere of educational system was analyzed in 60th. It was also analyzed the problems in educational system, the special branches of educational activity. Due to scientific historic objectives, historic-chronological, problems and comparative methods of scientific analyses it was stated that educational activity in 60th depended on Polish government, had a lot of problems and regressed.

Key word: education, Ukrainian social cultural society, Ukrainian national minority.